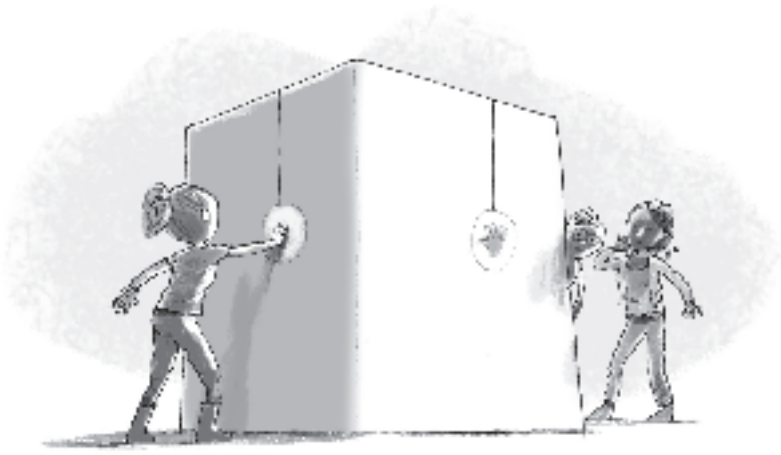

1953

Hij duwde zijn voordeur open. Weer leek het alsof er iemand achter hem aan liep. Zware voetstappen die stopten wanneer hij stopte. Hij wankelde door de gang, de keuken in. Honger had-ie! Hij opende de keukenkastjes. Ergens moest nog worst liggen. Weer die voetstappen. Hij schudde zijn hoofd. Dat kon niet, hij was nu thuis. Hij was gewoon moe. Wat een dag had hij gehad. Wat een geweldige, glorieuze dag. Hij had een meesterwerk ontdekt! Die boompjes, de donkere lucht, en dan links onderin die naam, Vincent. Dat kon er toch maar één zijn? Hij had maar een beetje hoeven dreigen om de tekening mee te krijgen. Haha! En hij had gelijk gehad hoor, het was een echte Vincent van Gogh. Hij zette het rode koffertje trots op het aanrecht. Hij hikte. Waar was die worst? Achter hem kraakte een plank in de vloer. Had hij de deur wel op slot gedaan? Het maakte niet uit, vandaag was zijn ge-

luksdag. Hij hoorde het weer, vlak achter zich. Iemand zette een stap. Toen werd alles donker.

Post uit Genève

Nina prikte keihard met een vork in de enorme doos voor haar neus. Er gebeurde niks. Ze haalde nog een keer uit: PRIJK. Niks. Geen krasje. Ze sprong op en liep om het ding heen. Haar groene laarzen bonkten ongeduldig op de zoldervloer van mevrouw Vis.

De doos was hoger dan Nina, twee meter breed en gemaakt van materiaal dat ze niet kende. Het leek op karton, maar het was een soort zacht, lichtbruin plastic. Er stonden vier handafdrukken op de doos, op elke zijde één. Wanneer Nina haar hand op een afdruk legde, lichtte die op. Verder niks. Ze vermoedde dat hij pas open kon als het hele Ministerie van Oplossingen er was. Alfa was onderweg, Ruben zou bijna thuiskomen van een paar nachten kamperen met zijn ouders en dan zou hij mevrouw Vis meenemen naar boven. Dus moest Nina geduldig afwachten en dat was toevallig een van de dingen waar ze het minst goed in was.

Het was vrijdagmiddag, halfvier. Buiten trok een zomerstorm aan de dakpannen, dikke regendruppels zwiëpten tegen de kleine ramen. Nina liep nog maar een rondje. Er stond geen afzender op de doos, alleen een code. 2192CH. Ze wist heel goed van wie dit pakket kwam: het Internationale Genootschap in Genève.

Nina, haar vrienden Alfa en Ruben en Rubens stokoude buurvrouw mevrouw Vis vormden sinds drie weken officieel het Nederlandse Ministerie van Oplossingen. Nina vond het fantastisch, nu al, voordat ze echt waren begonnen als Ministerie. Ze zag overal problemen die ze stiekem wilde oplossen; huilende kinderen, verwaarloosde vogels, grote mensen die te vaak alleen waren. Maar het net-opgerichte Ministerie had nog geen geld, geen vermommingen en het kantoor stelde nog maar weinig voor. Ze hadden alleen die enorme doos die niet open wilde.

Onder aan de trap hoorde ze de deur kraken. ‘Ruben!’
‘Nee, Alfa!’ riep Alfa. Ze rende de trap op. ‘Komt Ruben zo?’

‘Ik denk het,’ zei Nina. ‘Hij zou vanmiddag thuiskomen.’
Alfa keek naar de grote doos. ‘Moeten we geen knuppel klaarleggen?’

Nina lachte. Haar vriendin zag overal gevaren. Ze had de levendigste fantasie van iedereen die ze ooit had ontmoet.
‘Een knuppel?’

‘Voor als er een tijger in zit.’

‘Dan is het wel een heel stille tijger,’ zei Nina.

‘Misschien slaapt-ie,’ zei Alfa.

Beneden vloog de zolderdeur open.

‘Ik ben er!’ riep Ruben. Hij rende de trap op, zijn dunne bril hopte bij elke stap een stukje van zijn neus.

‘Jee!’ riep Nina.

‘Heb ik iets gemist? Mevrouw Vis komt er zo aan. Jullie hebben toch geen nieuwe zaken opgelost? Ik was maar drie dagen weg, zijn jullie nog...’ Hij viel stil zodra hij boven aan de trap stond. ‘Dát is een grote doos. Hoe heb je die boven gekregen?’

‘De twee bezorgers hebben ’m hier neergezet toen ze zagen dat mevrouw Vis oud was,’ zei Alfa. ‘En blind. Hij paste maar nét door de zolderdeur.’

Nina zuchtte. ‘Hij staat er al sinds gistermiddag.’

‘En je hebt hem niet opengemaakt?’ Ruben zette zijn bril recht. ‘Dat is toch niks voor jou!’

‘Nee,’ zei Nina. ‘Maar het kan niet anders, kijk!’ Ze liep naar de doos en legde haar hand op een handafdruk. Wit licht. ‘Verder gebeurt er niks,’ zei ze. ‘Er zijn er nog drie.’

‘Voor ons alle vier een handafdruk? Wow,’ zei Ruben.

‘Een slot gebaseerd op biometrische kenmerken.’

‘Op wát?’ vroeg Nina. Ze was altijd onder de indruk van hoeveel Ruben wist voor een jongetje van negen.

Ruben hield zijn neus tegen een van de handafdrukken.

‘Biometrische kenmerken zijn kenmerken die bij elke persoon anders zijn. Dus jullie konden hem niet openen zonder mij?’

‘Nee,’ zei Alfa.

‘Ik was ook liever hier gebleven,’ zei Ruben. ‘Ik heb uren moeten wandelen en ik heb zelfs een uur geraft. In een rubberbootje.’

‘Gaaf toch,’ zei Nina.

Ruben schudde zijn hoofd. ‘Maar dit was wél leuk.’ Hij haalde een dik boek uit zijn rugtas. ‘Opgeloste Zaken 1932-1.’ ‘Uit?’ vroeg Nina.

Ruben knikte. ‘Ik had hem onder in mijn slaapzak verstopt en er voor de zekerheid een kaft van een boek uit de bieb omheen gedaan. Over robots.’

De afgelopen weken hadden Nina, Alfa en Ruben elke dag wel dertig zaken gelezen van het oude Ministerie, soms hardop zodat mevrouw Vis kon meeluisteren. Zodra de zomervakantie was begonnen, hadden ze een bureaustoel naar de zolder gesleept, en een wit Ikea-bureau. Die stonden tegen de wand, samen met een donkerbruine klerenkast met de vermommingen uit 1953 erin. Ze hadden pennen, een schaar en plakband meegenomen. Zo was de zolder beetje bij beetje een echt hoofdkwartier aan het worden. Er stonden vijf boekenkasten met boeken vol zaken van vroeger, van 1780 tot 1952.

Opnieuw ging de deur naar de zoldertrap krakend open. ‘Ah! Daar is mevrouw Vis!’ riep Ruben. Hij holde de trap af, gaf zijn blinde buurvrouw een arm en hielp haar voorzichtig de trap op.

‘Hier ben ik lang niet geweest,’ zei mevrouw Vis met een glimlach, zodra ze boven stond. ‘Jullie hebben schoongemaakt, de laatste keer dat ik hier was rook het naar stof en spinnen. Nu naar bloemen!’

‘Dat zijn de geurstoffen in de allesreiniger waar ik de ramen mee heb gezeemd,’ zei Ruben.

‘Nou, ik vind het heerlijk,’ zei mevrouw Vis. ‘Gaan we nu eindelijk dat pakket openmaken?’

Nina maakte kleine sprongetjes. ‘Jaaa!’ Ze gaf mevrouw Vis een arm en leidde haar naar de grote doos. Ze legde de oude hand van de buurvrouw op een van de vier afdrucken. Ruben en Alfa gingen ieder aan een zijkant staan en duwden hun handen ook tegen de doos. Nina liep naar de vierde handafdruk. Ze rechtte haar rug. ‘Eén, twee...’ Zodra haar hand de doos raakte, sprong de bovenkant open. ‘Het werkt!’ riep Alfa.

‘Kom, we leggen hem op z’n zij,’ zei Ruben. ‘Anders kunnen we er niet bij.’

‘Nee!’ Alfa draaide gespannen aan een van de zeventien kleine vlechtjes in haar donkere haar. ‘Wat nou als het een slang is? Dan kruipt-ie eruit!’

‘Alfa!’ zei Nina. ‘Het is geen slang!’

Alfa haalde haar schouders op en stapte een stukje achteruit. Ruben en Nina pakten beiden een kant van de doos en legden hem voorzichtig neer. Ruben klapte de flappen open en kroop naar binnen. ‘Een rode zak en zeven dozen!’ riep hij enthousiast. ‘In de doos!’

Hij kroop achteruit naar buiten en sleepte een flink pakket met zich mee. ‘Help eens.’

Nina liet zich op haar knieën vallen. Samen tilden ze het pakket uit de doos en legden het op de zoldervloer.

‘Het is vast een computer,’ zei Ruben en hij trok het plakband ervanaf. Hij haalde inderdaad een groot, zwart scherm en een donkere computer tevoorschijn. ‘Zie je wel!’

‘Is een laptop niet veel handiger?’ vroeg Alfa.

Ruben schudde zijn hoofd terwijl hij door de gebruiksaan-

wijzing bladerde. ‘Wel als je onderweg bent, maar deze computer heeft een enorm geheugen. En ik denk dat-ie heel erg snel is.’

‘Een echt Ministerie heeft een vaste plek,’ zei mevrouw Vis, die op de bureaustoel was gaan zitten. ‘Een laptop kun je kwijtraken. Stel je voor.’

Alfa had de rode zak uit de doos getrokken en schudde hem leeg op de zoldervloer. ‘Verkleedkleren!’

‘Vermommingen,’ verbeterde mevrouw Vis haar.

Alfa glimlachte. ‘Vermommingen. Een stapel vermommingkleren. Ik zal ze zo in de kast hangen.’

‘Nu dit grote ding.’ Nina trok aan een lange, dunne doos. Ze legde hem tussen hen in. Er stond in grote letters VOORZICHTIG op. Ze maakte de doos open.

‘Een spiegel?’ vroeg Ruben verbaasd.

Nina knikte. ‘Een spiegel.’ Ze zette het ding voorzichtig rechtop. Het was een flinterdunne spiegel die leunde op felwitte wieltjes. Nina ging ervoor staan en zag zichzelf. Ze zwaaide naar haar spiegelbeeld en werd in één klap ziek. Ze had rode vlekken op haar wangen, traanogen en ze zag bleek. Geschrokken keek ze naar Alfa, die naast haar was gaan staan. ‘Ik ben heel ziek!’

Alfa schudde haar hoofd. ‘Alleen in de spiegel. Ik zie je daar met vlekken en hier naast me ben je gewoon Nina. Heb je ergens op gedrukt?’

‘Ik zwaaide,’ zei Nina. Terwijl ze het zei, zwaaide ze nog eens. Nu leken ze allebei op jongens. Nina had een blauw petje op waar haar paardenstaart onder was verdwenen en haar gezicht was jongensachtig. Alfa droeg een sportjackie, haar vlechtjes zaten in een staart en haar wenk-

brauwen waren voller. In de stapel vermommingskieren op de grond zag Nina het blauwe petje en een mouw van het sportjasje.

‘Wat zien jullie?’ vroeg mevrouw Vis.

‘Ik denk dat we zien hoe we ons kunnen vermommen,’ zei Alfa.

‘Met de kieren die we hebben gekregen,’ vulde Nina aan. ‘De spiegel laat zien wat er allemaal kan.’ Nina hield haar hand omhoog en zwaaide. Nu had ze make-up op en zag ze eruit als een tiener.

‘Er zit waarschijnlijk een chip in die je gezicht herkent en combineert met de kledingstukken,’ zei Ruben. ‘We hebben ook schmink gekregen.’ Hij hield een glimmende witte doos omhoog. ‘Er zitten kaarten met aanwijzingen bij.’

‘Die kaarten hadden we vroeger ook,’ zei mevrouw Vis. ‘Maar onze spiegels waren gewoon spiegels, zonder chip. Dit klinkt geweldig, jammer dat ik mezelf niet vermomd kan zien.’

‘Ik wil nú alle schmink uitproberen!’ riep Nina. Ze keek naar de grote doos. ‘O nee, ik wil eerst weten wat er nog meer in zit!’ Ze rolde de spiegel naar de muur, naast de grote kierenkast, en pakte een volgend pakketje.

Een paar minuten later lag de buit op een rijtje op de zoldervloer.

- De stapel kieren. Met jasjes, petten, jurken en broeken, een politie-uniform, oranje bouwvakkershesjes en een doktersjas.
- De schmink en make-up.

- Drie telefoons met eeuwig beltegoed, super-wifi, verrekijkerfunctie en een boekje waarin nog tweeënzestig andere apps werden uitgelegd.
- Oordopjes met directe vertaling vanuit veertien talen.
- Een telefoon voor mevrouw Vis. Met braille en een voorleesfunctie.
- Een printer (een heel gewone).

‘Wat gaaf is dit,’ zei Ruben, terwijl hij zijn nieuwe telefoon aan deed. ‘Het is net Sinterklaas, maar dan voor James Bond.’ ‘Wat is er, Nien?’ Alfa keek bezorgd naar haar vriendin, die staaarde naar de telefoon in haar hand. ‘Je kijkt alsof je geen lucht krijgt.’

‘Ik maak telefoons altijd kapot,’ zei Nina. ‘De eerste dag dat ik er zelf eentje had, heb ik hem laten vallen in het aquarium op school. En die van mijn moeder heb ik in de was gedaan.’ Ze trok aan haar paardenstaart. Dat deed ze altijd als ze ergens over na wilde denken. ‘Deze is zó mooi. En ook nog eens van het Internationale Genootschap! Als ik hem laat vallen, worden ze vast heel erg boos. En dan heffen ze ons meteen weer op.’

Mevrouw Vis lachte. ‘Dacht je dat er vroeger niks kapot ging? Ik heb wel eens een teleprinter uit mijn handen laten vallen. Dan sturen ze een nieuwe met een briefje erbij dat je beter moet uitkijken.’

‘Een telewat?’ vroeg Alfa.

‘Teleprinter,’ zei mevrouw Vis. ‘Een soort voorloper van de computer en toen net zo duur. Zoek maar een handig hoesje voor je telefoon.’

Nina knikte.

Alfa opende een envelop die uit een van de dozen was gevallen. Er zaten twee brieven in, en een bankpasje. Ze vouwde het eerste vel open. ‘De regels!’ Ze las ze plechtig voor.

- 1 **Hulp is anoniem** (niemand mag ervan weten).
- 2 **Je mag jezelf niet helpen** (wie voor het Ministerie werkt, helpt anderen).
- 3 **We vinden zelf problemen** (geen oproepjes online en we vragen mensen nooit of we ze kunnen helpen).
- 4 **We zitten niemand dwars** (als onze hulp ervoor zorgt dat iemand anders pech heeft, dan doen we het niet goed).
- 5 **Het Ministerie helpt iedereen** (niet alleen wie je aardig vindt).

‘Weinig veranderd,’ zei mevrouw Vis vrolijk. ‘Precies dezelfde regels als in mijn tijd. Behalve dat ze er “online” bij hebben gezet.’

‘Ik hang ze op,’ zei Alfa. Ze pakte een stukje plakband en plakte het vel met regels tegen de deur naar de trap.

‘Nog een brief!’ Nina pakte het andere vel en begon hardop te lezen.

Beste ambtenaren van het Nederlandse Ministerie van Oplossingen, Nu jullie het hoofdkwartier hebben ingericht en oude zaken hebben bestudeerd, zijn jullie klaar voor een volgende stap. Bij dezen hebben jullie een computer met razendsnel internet en een fenomenaal geheugen, al zeggen we het zelf. In het MinuO-systeem kunnen jullie alle nieuwe zaken zetten. Voor extra verzoeken,